

עדותו של זאב בלגלי Zeew Balglej

ב-3 ביוני 1941 נשלחה קיז' של ילדים בדרוסקניך Druskiennik למנוחה ולהבראה. זמן קצר אחר כך פרצה המלחמה ודרוסקניך הייתה קרובה לגבול. במאזן עליון של המדריך שלו, סמואל מרקוביץ' Samuil Markowitz Pewzner, הוא הכנס את כל הילדים לרכבת, דרך כל פתח פתוח. הרכבת נסעה לכיוון לבאליסטוק אבל העיר כבר הייתה כבושה ע"י הנאצים והזורנו בחוצה מזרחה עמוק向前. בדרך תקפו המטוסים הנאצים את הרכבת ורוק בזול לא נפגענו. הגענו לאודמורטסקיה ס.ס. Karakulino ליישוב שבו כפר קרקובולינו Udmurtia לשוב שמו בא Ostrov Kildin.

ב-1942 נפגשתי עם מיר (ר'ס"ן) היהודי פצ'ו שעתה קיבל מבני את חברתי ופרט משפחתי לבאליסטוק. ניסיתי להסביר ולשכנע אותו שהגרנים על יד מוסקבה ואין סיכוי להשוב על לבאליסטוק. הוא התעקש ונמתי לו. אחרי שהורו העיר על ידי הצבא האדום קיבלנו מן המיר (ר'ס"ן) הזה מכח שהוא היה בין מנהורי העיר, התענין במשפה שלו וכותב לי את המילים האלה: "אםך ואחותך נשארו בחיים ואת אבא לצחח". אני אז כבר הייתי חיל ושכח צפונה מומראנסק Murmansk בא אוטרכוב קילדין Ostrov Kildin. המכח הגיע לקרקובולינו ושם העבירו אותנו לכתובת הצבאית שלו.

אחרי סיום המלחמה עם הנאצים העבירו את הגדור שלנו לחווית הפנינה על יד פורט ארטור Port Arthur ליד Vladivostok דרדר לראות את אמי ואחותי וקיבלו. הגעתנו ברכבת לווילנה Vilna, לאחר מסע ארוך מולדוזטוק מסקבה לווילנה ושם פגשתי קצין רוסי שאמר לי שהוא נושא לבאליסטוק. הוא הסכים לקחת אותי. הייתה זו לבוש במדי חיל הים הרומי. המדהים הוא שהקצין שזכה אותו מווילנה הוריד אותו במרקחה לבדוק על יד הבית של אמי ואחותי.

אחר כך נודע לי שהקבוצה שלנו מקרקובולינו הגיעו לוורוצלב Wrocław. אמרתי לאמי ואחותי שני נסוע להביא כמה חברות לבאליסטוקאיות לעיר שלנו. כשהגעתי לתחנת הרכבת בלבאליסטוק ראייתי את הרכבת שנסעה לוורשה וקבעתי בטחון. בראש הרכבת ובסיופה היו ייחדות צבא מלוחות להגנת הנוסעים. להפתעתי עצרו את הרכבת ליד מלקין Małkinia Górna והתחילה לחפש יהודים בכל קרון וקרוון אבל ישירות הצבא ברכבת לא הגיע בכלל, אפילו לא ירייה אחת. אני היה גם יהודי רוסי במדים וחושר רמז לא לסייע עלי אף אחד. נכנעתי לשירותים של הרכבת ונעמדתי הרחק מהחלון, שלא יראו אותי דרדר החולון. או ראייתי איך היהודים ורצו אותם. אחרי שהרכבת זהה חזרתי למקום שלי בקרון הרכבת. אני זכר את הדמנה של כל הנסעים. זה קרה ביוני 1946. כך הגיעו לוורוצלב, מורשה לוורשה, הבאתה את הבנות לבאליסטוק. את קרבנותה הרציח הלא-אנושי הזה קברו בלבאליסטוק. אני שומר על שתי תמנות מההלווה שהתקיימה ביוני 46', הרבה שנים החלפו מאז אבל תמנות אכoriaות אלו נשארו בזיכרוני ואני מרגיש שחשיבות לохран את זה.

לווייה ממלכתית להרוגי הרכבת בשנת 1946 (3) היהודים הם שהתגיסו לצבא הפולני

State funeral to the Jews murdered by Poles in the train 1946

או נתהזר לי שאין לי מה לעשות בפולניה ועם הקבוצה הראשונה של הקיבוץ יצאו לדרך לאירץ ישראל. יצאו מהעיר שצ'ין Szczecin שעלי יד הם הבלתי, משם לגרמניה המערבית, משם לאוסטריה, משם לאיטליה ומשם בספינת המעפילים "אומות מאוחזות" (בהתחלת הייתה שם האוניה "תגברות" ובימ שינו את השם לפיה הוראות מישראל) הגיעו לנהריה ב-1.1.1948, בשעה 12 בצהרים מבלי שהבריטים תפסו אותן.

זאב בלגלי ובני אמיר ליד מצבת בית הכנסת הגדול בבייליסטוק (1.9.2003)

מפגש "ילדים ביאליסטוק" מחנה דראסKENNIK - יום העצמאות 2004 ביהוד

מפגש "ילדים ביאליסטוק" - יום העצמאות 2005 ביהוד